

„Arra ment egy szamaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megesett rajta a szíve.” (Lk 10,33)

Egy európai nagyvárosban a metrón látta Martin, hogy minden utas a mobiltelefonjával van elfoglalva. Virtuálisan össze vannak kapcsolódva, ám valójában az elszigetelődés csapdájába estek. És ott a nagy kérdés: „Vajon képtelenek vagyunk már egymás szemébe nézni?”

Ez gyakori tapasztalat, különösen az anyagiakban gazdag, emberi kapcsolatokban viszont egyre szegényebb társadalmakban. Az evangélium azonban továbbra is előáll eredeti, mindig építő javaslatával, amely „mindent újjá tud teremteni”[1].

Jézus hosszú párbeszédet folytat a törvénytudóval, aki azt kérdezi tőle, mit kell tennie ahhoz, hogy eljusson az örök életre[2], ő pedig az irgalmas szamaritánusról szóló híres példabeszéddel válaszol. Az akkori társadalom fontos személyiségei, egy pap és egy levita az út szélén meglátnak egy rablók által megtámadott embert, ám elmennek mellette.

„Arra ment egy szamaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megesett rajta a szíve.”

Jézus a törvénytudónak, aki jól ismeri a felebaráti szeretet isteni parancsolatát[3], a hitetlen, ellenségnek tekintett idegent ajánlja példaképül, aki meglátja a sebesült vándort, és hagyja, hogy belülről, az emberi szív mélyéről a szánalom érzése magával ragadja. Ezért félbehagyja az útját, odalép hozzá és gondoskodik róla.

Jézus tudja, hogy minden emberi személyt megsebzett a bűn, és az ő küldetése éppen az, hogy Isten irgalmával és ingyenes megbocsátásával meggyógyítsa a szívünket, hogy az újra képes legyen a közelségre és az együttérzésre.

„[...] ahhoz, hogy megtanuljunk irgalmasnak, tökéletesnek lenni, mint az Atya, Jézusra kell tekintenünk. Őbenne teljes az Atya szeretetének kinyilatkoztatása. [...] a szeretet az az

abszolút érték, mely minden másnak értelmet ad [...], ennek pedig legmagasztosabb kifejeződése az irgalom. Az irgalom, mely segít, hogy mindig újnak lássuk azokat az embereket, akikkel együtt élünk a családban, a munkahelyen, anélkül hogy emlékeznénk fogyatékoságaikra és hibáikra. Az irgalom segít, hogy ne ítélkezzünk, hogy megbocsássuk az elszenvedett igazságtalanságokat, sőt hogy el is felejtsük azokat.”[4]

„Arra ment egy szamaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megesett rajta a szíve.”

Jézus végső felszólításában rejlik a határozott és egyértelmű válasz: „Menj, és tégy te is hasonlóképpen!”[5] Ezt ismétli Jézus mindenkinek, aki elfogadja az ő igéjét: lépünk közel, kezdeményezzünk, „érintsük meg” az emberek sebeit, akikkel nap mint nap találkozunk életünk útján.

Ahhoz, hogy megéljük az evangéliumi közelséget, mindenekelőtt kérjük Jézust, hogy gyógyítson meg bennünket az előítéletek és a közöny vakságából, amely megakadályozza, hogy túllássunk önmagunkon.

Azután tanuljuk meg a szamaritánustól az együttérzés képességét, amely arra készíti, hogy saját életét is kockára tegye. Utánozzuk a készségét, hogy megteszi az első lépést a másik felé, és hajlandó meghallgatni őt. Tegyük magunkévá a másik fájdalmát, megszabadulva az ítélkezéstől és attól az aggodalomtól, hogy ez „időpocsékolás” lenne.

A következő tapasztalatot egy fiatal koreai nő mesélte: „Megpróbáltam segíteni egy tinédzsernek, aki nem az én népemből való, és nem is ismertem jól őt. Bár nem tudtam, mit és hogyan tegyek, vettem a bátorságot és megpróbáltam. Legnagyobb meglepetésemre azt vettem észre, hogy amint felajánlottam a segítséget, meggyógyultak a belső sebeim.”

Ez az ige aranykulcsot kínál számunkra a keresztény humanizmushoz: tudatosítja bennünk közös emberségünket, amelyben Isten képmása tükröződik vissza, és megtanít arra, hogy bátran lépünk túl a fizikai és kulturális „közelségről” alkotott fogalmainkon. Ilyen távlatokban a „saját” határainkat ki tudjuk tágítani „mindenki” horizontjáig, és újra felfedezhetjük a társadalmi együttélés igazi alapjait.

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Jel 21,5

[2] vö. Lk 10,25-37

[3] MTörv 6,5; Lev 19,18

[4] C. Lubich, Az élet igéje, 2002. június, Új Város, 2002/6.

[5] Lk 10,37

forrás: fokolare.hu